

Albert Baronian kondigt met trots de allereerste persoonlijke tentoonstelling van Jean Bedez in de galerij aan. Voor deze gelegenheid stelt de kunstenaar een nieuwe reeks tekeningen voor, waaronder de tweede opus uit een collectie die gewijd is aan de sterrenbeelden met als titel "Aurore aux doigts de rose" (Aurora met roze vingers), waaraan de tentoonstelling ook zijn naam ontleent.

Aurora (Eos) werd door de oude Grieken voorgesteld als een godin met roze vingers, die de zon vergezelt op een praalwagen die door twee paarden wordt getrokken: Deze twee ‚zonnepaarden‘ werden door Homerus Lampos (schijnend) en Phaeton (schitterend) gedoopt en doemen als ongerepte verschijningen op de voorgrond van de tekening op, omgeven door een mist die een maagdelijke lichtkrans vormt en zo het antieke decor van de Romeinse thermen een heel ander aanzicht geeft. In scherp contrast met deze pracht staat de gebarsten zon, bezaaid met onderling verbonden stronken en wortels die doen denken aan een patroon van sterren, waardoor de scène onder het sterrenbeeld van de Arend komt te staan, die ook de vogel van Zeus was. Het was trouwens ook Zeus die één van de sterfelijke minnaars van de godin Aurora (Tithon) onsterfelijk maakte. Bovendien ligt het sterrenbeeld Arend aan de hemel dicht bij het vierkant van Pegasus, het paard van Zeus en symbool van de dichtelijke inspiratie. Hier nodigt de kunstenaar ons uit de oude mythen opnieuw persoonlijk te leren kennen en roept hij meteen ook een aantal van zijn vorige werken op, waaronder "La constellation de la Vierge" (Het sterrenbeeld Maagd) en "Les quatre cavaliers de l'apocalypse de Saint-Jean" (De vier ruiters van de Apocalyps van Johannes).

Bij "De Ordine" zijn we getuige van het spektakel van een stierengevecht dat plaatsvindt in de marmeren en stucco hal van een groot hotel, waar men op de achtergrond nog net de lobby kan ontwaren.

In de oudste religies van het Middellandse Zeegebied werd de stier beschouwd als de incarnatie van de onzichtbare kracht die de natuur bevrucht. Dit heilige dier werd ook aangewezen als offerdier voor de goden. Als symbool van de brute kracht wordt hij daarnaast in zowel de christelijke als de heidense symboliek met strijders geassocieerd. Net als de verleiding van het kwaad voor Sint Augustinus wekt het gevecht in de arena zowel fascinatie als afgrijzen op bij de toeschouwers. Een bizar kenmerk van deze gevechtsscène, aangezien er geen fysieke toeschouwers aanwezig zijn. De arena werd vervangen door het verfijnde decor van dit hotel, dat heel wat weg heeft van een paleis met een volledig uiteenlopende architectuur en meubelen die helemaal niet bij elkaar passen. De langzaam vervagende lichtkrans die de ruimte omgeeft, geeft haar een tijdloos uitzicht. Dit wijst dan weer op de eeuwige waarheid dat ook het kwaad bijdraagt tot de menselijke ziel en de orde van de wereld, een idee waarnaar eveneens wordt verwezen met de nauwelijks zichtbare tatoeage op het achterste van de linker stier: een discrete hommage aan Cavalier Bernin en zijn pasteltekening "Le temps dévoile la vérité" (De tijd onthult de waarheid).

Het oeuvre van Jean Bedez is doorspekt met thema's die te maken hebben met de geschiedenis van de vertegenwoordiging van de politieke en religieuze macht. Zo tracht hij via zijn tekeningen en beeldhouwwerken de codes en conventies rond het concept van deze verbeeldingswereld te deconstrueren en onthullen en daar voorstellingen uit de moderne wereld tegenover te stellen die dienstdoen als moderne allegorieën.

Door een oeuvre te ontwikkelen dat zo nauw samenhangt met zijn eigen tijd, stelt de kunstenaar deze moderniteit in contrast met de antieke technieken en kennis van de tekenkunst, waarbij hij bijvoorbeeld de humanistische thema's en geleerde schilderkunst van de Renaissance opnieuw oproept.

Zo gaat hij met "Le Cénacle" (Het cenakel), een werk uit 2010 dat eveneens in deze tentoonstelling aan bod komt, terug naar een monument uit de kunstgeschiedenis dat een echt keerpunt betekende in de manier waarop religieuze onderwerpen werden voorgesteld. In overeenstemming met de humanistische waarden van dit tijdperk is de menselijke figuur zonder twijfel het centrale onderwerp van dit schilderij. In de werken van Leonardo da Vinci komt dit tot uiting in de aandacht die hij besteedde aan de weergave van de gezichten en uitdrukkingen van Christus en de apostelen (ook wel "de bewegingen van de ziel" genoemd), iets wat bij Bedez volledig verdwijnt achter een witte aureool. Hij besteedt dan weer evenveel aandacht aan de weergave van het perspectief en het lijkt wel alsof hij ons hier een echte röntgenfoto van het origineel wil bieden. Zelfs het beroemde sfumato van da Vinci lijkt te worden overgenomen in de vorm van erbovenop liggende grafietlagen. Terwijl Bedez echter details opnieuw naar boven brengt die door de opeenvolgende restauraties van het schilderij en de

tand des tijds verloren zijn gegaan, veroorzaakt de kunstenaar hier tegelijkertijd ook een opzettelijke wazig effect, waardoor we de menselijke figuur uiteindelijk toch niet scherp kunnen waarnemen.

Tekst van Muriel Enjalran, criticus

Jean Bedez werd in 1976 geboren in Colmar en woont en werkt in Parijs. Hij hield al een persoonlijke tentoonstelling in 2014, getiteld 'L'Art du combat' (De kunst van het gevecht), in samenwerking met de Galerie Suzanne Tarasiève. Zijn werk werd recent eveneens tentoongesteld als onderdeel van Drawing Now Paris in samenwerking met de Galerie Suzanne Tarasiève (2015), tijdens de Biennale d'Art Contemporain du Havre (2012), in het FRAC Corse en het Musée des Beaux-Arts d'Ajaccio (2012), tijdens de prix Canson 2011 en in het CRAC Languedoc Roussillon de Sète (2010).